

Από τον κινηματογράφο του Φεστιβάλ στον άλλον: Το Φεστιβάλ, όπως κάθε φεστιβάλ, είναι ένα γεγονός λίγων ημερών και πολλών ταινιών, οργανωμένων σε προγράμματα, που συμβαίνει μία φορά το χρόνο. Και δίνει τη δυνατότητα στο κοινό (του) να δει, να ενδιαφερθεί και να αναζητήσει, έναν άλλου είδους κινηματογράφο κάνοντας ο καθένας το δικό του πρόγραμμα επιλογών. Ή ακόμη, μπαίνοντας και “τυχαία” σε μια αίθουσα προβολής, λόγω μεγάλης προσέλευσης αλλιό και της συνήθειας που έχει πια καθιερωθεί σ’ ένα νεανικό κοινό στους πολυκινηματογράφους, με τη διαφορά ότι εδώ κάθε ταινία προσφέρονταν για σινεφίλ επαφές άλλου τύπου. Σε προβολές όπου μπορούσες και να συναντήσεις τον σκηνοθέτη της ταινίας, ή κάποιον από τους συντελεστές της, να δεις την ταινία μαζί του, να τον χειροκροτήσεις κι αν θέλεις μετά, να του υποβάλεις και μια δυο ερωτήσεις. Συμμετέχοντας ως κοινό, ουσιαστικά, σ’ αυτήν τη “ζεστή και φιλική ατμόσφαιρα” για την οποία μιλούν τόσο συχνά κινηματογραφιστές που έχουν ταξιδέψει σε πολλά αλλιό και μεγάλα φεστιβάλ του κόσμου. Όπως ο Ιρανός Αλιρετζά Αμινί, σκηνοθέτης της ταινίας *Μικρές νιφάδες*, που δήλωσε: “Έχω επισκεφτεί πολλά φεστιβάλ αλλιό δεν μπορώ να συγκρίνω τη ζεστασιά της Θεσσαλονίκης με την ψυχρότητα των υπολοίπων. Τίποτα δεν είναι πιο όμορφο για ένα σκηνοθέτη από μια ζεστή, ανθρώπινη ατμόσφαιρα. Με ενθαρρύνει η φιλική ατμόσφαιρα (υποδοχής) της ταινίας μου κι εμένα του ίδιου”. Κάποτε όμως κάθε φεστιβάλ τελειώνει κι επιστρέφουμε στις απρόσωπες συνήθειες των “κανονικών” προβολών. Έστω και σ’ αυτές όμως, είναι αλλιώς αν έχεις δει –ας πούμε– τις *Στάχτες του χρόνου* του Wong Kar-wai και μετά πιάνεις στον αέρα από πού εμπνέεται πολλή από τις κινηματογραφικές του ιδέες ο Ταραντίνο στο *Kill Bill*. Γιατί, όπως λέει ο αστυνομικός No 223 στο *Chungking Express* “Όταν ένας άνθρωπος κλαίει, του δίνεις ένα χαρτομάντηλο. Όταν ένα σπίτι κλαίει, αυτό σημαίνει πολλή δουλειά”. Αλλιό μάλλον είναι άσχετο, έ;

του Σωτήρη Ζήκου

Όταν το Φεστιβάλ φεύγει, ο Ελέφαντας έρχεται.

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

2 Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία Ποιότητας στις ελληνικές ταινίες του 2003 και τα Βραβεία ΕΤΕΚΤ και ΠΕΚΚ

3 Τελευταία συνέντευξη του **Manish Jha** της ταινίας *Έθνος χωρίς γυναίκες* (Βραβείο Κοινού) και οι Κυριακάτικες παιδικές προβολές

4 Σε πρώτη προβολή: Μακριά του Νουρί Μπιλγκέ Σεϊλάν, *Χιροσίμα αγάπη μου* του Αλέν Ρενέ, *Εγώ δεν φοβάμαι* του Γκαμπριέλε Σαλβατόρες και *Το τρίο της Μπελβίλ*, ταινία κινουμένων σχεδίων

5 *Elephant*, ο Χρυσός Φοίνικας στο Φεστιβάλ Κανών 2003 και το **Πρόσωπο του μήνα**, ο σκηνοθέτης Γκας Βαν Σαντ

6 Ένας μικρός αποχαιρετισμός από τον **Otar Iosseliani** και Νέα πρόσωπα στα Φεστιβάλ του κόσμου στις **Εικόνες & Ιστορίες**

7 Αφορισμοί του Master των εικόνων **Chris Doyle** από τη δραστική παρουσία του στο Φεστιβάλ και οι εκδόσεις...

ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ 2003

ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

• Το 1ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας Μεγάλου Μήκους ύψους 58.700 ευρώ στην ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Παραγωγή: Village Roadshow Production Hellas AE, EKK, Small Readge ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗ ΕΠΕ, FILMNET, CINEGRAM, Π. Παπάζογλου ΑΕ. Σκηνοθεσία: Τάσος Μπουλιμέτης

• Το 2ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας Μεγάλου Μήκους ύψους 44.025 ευρώ στην ταινία ΣΤΟ ΧΑΝΙ
Παραγωγή: Νίκος Κασοκεράκης, EKK, EPT. Σκηνοθεσία: Γιώργος Μπακόλιας

• Το 3ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας Μεγάλου Μήκους ύψους 29.350 ευρώ στην ταινία ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΝΥΧΤΑ

Παραγωγή: Κωνσταντίνος Λαμπρόπουλος-Μονοπρόσωπη ΕΠΕ, Ε.Κ.Κ. Σκηνοθεσία: Περικλής Χούρσος

• Το 1ο Βραβείο ταινίας Τεκμηρίωσης ύψους 17.610 ευρώ στην ταινία Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ

Παραγωγή – σκηνοθεσία: Κυριάκος Κατζουράκης

• Το 2ο Βραβείο ταινίας Τεκμηρίωσης Μεγάλου Μήκους ύψους 11.740 ευρώ στην ταινία ET IN ARCADIA EGO-ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Παραγωγή: Αλέξανδρος Παπαηλιού, EKK. Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Παπαηλιού

ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΩΝ

• Το Βραβείο Σκηνοθεσίας, ύψους 29.350 ευρώ, στον Τάσο Μπουλιμέτη για τη σκηνοθεσία της ταινίας ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη, ύψους 14.675 ευρώ, στον Γιώργο Μπακόλια για τη σκηνοθεσία της ταινίας ΣΤΟ ΧΑΝΙ

• Το Βραβείο Σεναρίου, ύψους 14.675 ευρώ, στον Τάσο Μπουλιμέτη για το σενάριο της ταινίας ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Ερμηνείας 1ου Ανδρικού Ρόλου, ύψους 11.740 ευρώ, στον Μάριο Ιωάννου για την ερμηνεία στην ταινία ΚΑΛΑΒΟΥΣ

• Το Βραβείο Ερμηνείας 1ου Γυναικείου Ρόλου, ύψους 11.740 ευρώ, στην Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη για την ερμηνεία στην ταινία ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΝΥΧΤΑ

• Το Βραβείο Ερμηνείας 2ου Ανδρικού Ρόλου, ύψους 5.870 ευρώ, ισομερώς στους: Αλέξανδρο Λογοθέτη (ΓΑΜΗΛΙΑ ΝΑΡΚΗ) και Γιώργο Μωρόγιαννη (ΣΤΟ ΧΑΝΙ)

• Το Βραβείο Ερμηνείας 2ου Γυναικείου Ρόλου, ύψους 5.870 ευρώ, στην Εκάβη Ντούμα για την ερμηνεία στην ταινία ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΝΥΧΤΑ

• Το Βραβείο Φωτογραφίας, ύψους 8.805 ευρώ, στον Τάκη Ζερβουλάκη για τη φωτογραφία στην ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Σκηνογραφίας, ύψους 5.870 ευρώ, στην Όλγα Λεοντιάδου για τα σκηνικά στην ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Μουσικής, ύψους 5.870 ευρώ, στην Ευανθία Ρεμπούτσικα για τη μουσική στην ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Ήχου, ύψους 5.870 ευρώ, στον Δημήτρη Αθανασόπουλο για τον ήχο στην ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Μοντάζ, ύψους 5.870 ευρώ, στον Γιώργο Μαυροφαρίδη για το μοντάζ στην ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

• Το Βραβείο Ενδυματολογίας, ύψους 5.870 ευρώ, στην Εύα Νάθενα για τα κοστούμια στην ταινία ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΝΕΣ

• Το Βραβείο Μακιγιάζ, ύψους 2.935 ευρώ, στην Φανή Αλεξάκη για το μακιγιάζ στην ταινία ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΝΕΣ

ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

• Το 1ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας ή Τεκμηρίωσης ή Κινουμένων Σχεδίων Μικρού Μήκους, ύψους 8.805 ευρώ στην ταινία SKIPPER STRAAD

Παραγωγή: Κώστας Λαμπρόπουλος ΕΠΕ. Σκηνοθεσία: Ειρήνη Βαχλιώτη

• Το 2ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας ή Τεκμηρίωσης ή Κινουμένων Σχεδίων Μικρού Μήκους, ύψους 6.603,75 ευρώ στην ταινία ΧΑΡΑΥΓΗ

Παραγωγή: EKK, KINO AE, Γιάννης Κατσάμπουλης

Σκηνοθεσία: Γιάννης Κατσάμπουλης

• Το 3ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας ή Τεκμηρίωσης ή Κινουμένων Σχεδίων Μικρού Μήκους, ύψους 4.402,50 ευρώ στην ταινία: ΟΧΙ ΠΙΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

Παραγωγή: EKK, EPT AE, Δημήτρης Μπακάληπας, Στρατούλης Θεοδωράτου. Σκηνοθεσία: Στρατούλης Θεοδωράτου

• Τα δέκα (10) Ισότιμα Ειδικά βραβεία ταινιών Μικρού Μήκους Μυθοπλασίας ή Τεκμηρίωσης ή Κινουμένων Σχεδίων, ύψους 2.348 ευρώ το καθένα, απονέμονται στις παρακάτω ταινίες:

1. ΤΙ ΚΟΛΥΜΠΑΕΙ ΚΑΙ ΓΕΛΑΕΙ (Εμμαν. Φραγκιαδάκης)
2. ΤΡΙΚΥΜΙΑ (Χρήστος Νικοδήρης)
3. ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ (Γιώργος Σιούγας)
4. PAINT IT BLACK (Νίκος Λερός)
5. RED SKY (Παναγιώτης Φαφούτης)
6. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΑΛΟΠΕΚΑΣ (Αλέξης Αλεξίου)
7. ΓΚΟΛ (Γιάννης Βεσθεμές)
8. ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ (Ελένη Δημητρακοπούλου)
9. Ο BILL, Η GATES ΚΑΙ Η ΒΟΛΤΑ (Μεθιομένη Τσαρούχα)
10. DESTROY ALL BRAINS (Δημ. Εμμανουηλίδης)

Β Ρ Α Β Ε Ι Ο Ε Τ Ε Κ Τ

Η κριτική επιτροπή της Ένωσης Τεχνικών Ελληνικού Κινηματογράφου και Τηλεόρασης Οπτικοακουστικού Τομέα, αποτελούμενη από τους Σινάνο Ανδρέα διευθυντή φωτογραφίας, Γκόβα Ευστάθιο διευθυντή φωτογραφίας, Καραγιάννη Σπύρο σκηνογράφο – ενδυματολόγο, Λαμπρέτσα Δήμητρα σκηνογράφο – ενδυματολόγο, Λαμπρόπουλο Σωτήρη διευθυντή παραγωγής, Μιχαηλίδη Αιμίλιο διευθυντή παραγωγής, Σαντάτσουλο Χρήστο μοντέρ, Γεωργίου Δημήτρη ηχοδητή, απένειμε φέτος, με ομόφωνη απόφαση της, το,

Ειδικό Βραβείο Τεχνικής Αριότητας στην ταινία μυθοπλασίας ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ του Τάσου Μπουλιμέτη

Ο σκηνοθέτης ευχαρίστησε τους τεχνικούς, την επιτροπή της ΕΤΕΚΤ - ΟΤ που τίμησε τους συνεργάτες του, τον ίδιο και τους παραγωγούς του με αυτή τη διάκριση.

Β Ρ Α Β Ε Ι Ο Π Ε Κ Κ

Τα μέλη της Πανελληνίας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου, έπειτα από συζήτηση και εξαντλητική, αποφάσισαν να δώσουν το

βραβείο της ΠΕΚΚ στην ταινία ΣΠΙΡΤΟΚΟΥΤΟ του Γιάννη Οικονομίδη.

«Μια ταινία που ριψοκινδυνεύει πολλαπλά, που τολμά να αναμετρηθεί με την υπό ανάφλεξη ελληνική οικογένεια, κινηματογραφώντας την στο εσωτερικό ενός 'σπιρτόκουτου' - πίσω δηλαδή από τους τέσσερις τοίχους της οικογενειακής εστίας. Η ταινία διακρίνεται για τη μεθοδική οργάνωση της κλειστοφοβικής δομής της, που συστηματοποιήθηκε σεναριακά και με την ουσιαστική συμμετοχή των ηθοποιών, οι οποίοι συνέβαλαν στην αληθοφάνεια των καταστάσεων, στην πυρετική, και με κλιμακούμενη ένταση, αφήγηση. Τη στιγμή που η δράση φαίνεται να εγκλιματίζεται μέσα στο 'σπιρτόκουτο', ανοίγεται ταυτόχρονα στην ελληνική κοινωνία, απεικονίζοντας και αναδεικνύοντας, με μοντέρνα κινηματογράφηση, υπόκωφες και εξόχως δραματικές συγκρούσεις της καθημερινότητας.»

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 145 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΡΗΣ ΚΑΒΑΤΖΙΚΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ,
ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 378 400
e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr
EUROPA CINEMAS

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση
newslist@filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ
ΑΠΛΟ: 6,50€ • CINEKARTAF: 5,30€
Κάθε Πέμπτη γενική είσοδος 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ
ΑΠΛΟ: 5€ • CINEKARTAF: 4€
ΣΙΝΕΑΚ: 3€ • ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ: 3€

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνήστε στο 2310 378 404.

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ΧΟΡΗΓΟΣ 44°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Manish Jha

Ο 25χρονος Ινδός σκηνοθέτης Manish Jha, που στα 23 του χρόνια βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ των Κανών για τη μικρού μήκους ταινία του *A very silent film* (2002), συμμετέχοντας φέτος στο Διεθνές Διαγωνιστικό Τμήμα του 44ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης κέρδισε τις προτιμήσεις του κοινού με την ταινία του *Έθνος χωρίς γυναίκες*, με μεγάλη διαφορά στη βαθμολογία από τις υπόλοιπες και δεύτερη στη γενική κατάταξη, μετά την ελληνική *ΠΟΛΙΤΙΚΗ κουζίνα*. Στην τελευταία του συνέντευξη, πριν αποχωρήσει από τη Θεσσαλονίκη που το κοινό της τον ενθουσίασε περισσότερο από κάθε άλλο φεστιβάλ, μας μιλάει για τις κοινωνιολογικές προκείμενες του θέματος που διαπραγματεύεται η ταινία του με τόπο αναφοράς την Ινδία.

Πότε άρχισες να καλλιεργείς την ιδέα ότι πρέπει να φτιάξεις μια ταινία αφιερωμένη στις γυναίκες της Ινδίας;

Μεγάλωσα διαπιστώνοντας κάτι πολύ παράδοξο στη χώρα μου. Από τη μία πλευρά έχουμε γυναίκες θεότητες στον πολιτισμό μας και από την άλλη γεννάμε γυναίκες και τις σκοτώνουμε. Είναι πολύ μεγάλη η αντίθεση. Ήταν παγιωμένο από νωρίς μέσα στο μυαλό ότι εάν κάνω μια ταινία, οι γυναίκες θα είναι στο επίκεντρο. Έτσι και στη μικρού μήκους ταινία μου, *A very silent film*, κεντρικό θέμα ήταν πάλη οι γυναίκες. Ένα χρόνο αργότερα, διάβασα ένα άρθρο για ένα ινδικό χωριό, όπου εξαιτίας της βρεφοκτονίας των κοριτσιών, ο πληθυσμός αποτελείται μόνο από άντρες, οι οποίοι δεν έβρισκαν πλέον γυναίκες για να παντρευτούν. Αυτό με έκανε να συνειδητοποιήσω το εύρος της σημερινής κατάστασης και να αρχίσω μια σχετική έρευνα. Έτσι, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της UNESCO, τα τελευταία εκατό χρόνια, 50 εκατομμύρια γυναίκες αγνοούνται εξαιτίας της βρεφοκτονίας. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Από ένα σημείο και μετά, ξέρεις, εάν ζεις στην Ινδία αποκτάς ανοσία σε αυτά τα γεγονότα, τα συνηθίζεις. Όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις αμερικανικές ταινίες: αποκτάς ανοσία από ένα σημείο και μετά. Είναι παράξενο, αλλά το σενάριο και όλη η έρευνά μου πάνω σε αυτό το θέμα έγινε από το Παρίσι, όπου ζούσα για μια περίοδο. Έτσι μπόρεσα να δω την Ινδία με ένα πολύ πιο ξεκάθαρο βλέμμα.

Μεγάλωσες με τη μητέρα και την αδελφή σου. Τι έβλεπες σε αυτές τις γυναίκες; Υπήρχε φόβος μέσα τους;

Η μητέρα μου είναι αμόρφωτη αλλά διαθέτει «φυσική σοφία». Η αδελφή μου έχει την ίδια περίπου ηλικία με μένα. Ήταν, λοιπόν, πολύ παράξενο και με ιντριγκαρα το γεγονός ότι, ενώ η μητέρα μου ήταν πολύ δυνατή και μπορούσε να αντεπεξέλθει σε όλες τις ανάγκες του σπιτιού, όταν έβγαине έξω από το σπίτι αντιμετωπιζόνταν με τον ίδιο άσχημο τρόπο, όπως όλες οι γυναίκες. Με μπέρδευε η εικόνα μιας δυνατής γυναίκας, όπως τη νόμιζα, η οποία όμως δεν εμπνέει κανένα σεβασμό στην κοινωνία. Μέσα από το σεβασμό για την μητέρα και την αδελφή μου γεννήθηκαν και οι ταινίες μου. Βλέπω την αδελφή μου, με την οποία τελειώσαμε μαζί το κολλέγιο και έχει άριστη μόρφωση, αυτή τη στιγμή να ζει στο Δελχί και να μην μπορεί να βγει από το σπίτι της μετά τις 19:00. Ενώ είναι πανέξυπνη, κλείνεται όλο και περισσότερο στον εαυτό της, γίνεται εσωστρεφής, αλληάζει, λόγω της κοινωνίας που την περιβάλλει. Θα μπορούσα να είμαι όλο το 24ωρο μαζί της, να είμαι ο σώματοφύλακας της, αλλά δυστυχώς δεν γίνεται να είμαι ταυτόχρονα και ο πνευματικός της «φύλακας».

Εάν η βρεφοκτονία των κοριτσιών είναι μια σκληρή πολιτισμική συνήθεια λόγω της έλλειψης χρημάτων, με τα οποία θα έπρεπε κανονικά να προικιστούν, η κακομεταχείριση και οι βιασμοί στην Ινδία, πώς εξηγούνται;

Ένα κορίτσι που γεννιέται αποτελεί τεράστιο οικονομικό εμπόδιο για την οικογένειά του. Ο πατέρας του πρέπει να εξασφαλίσει υπέρογκα ποσά για να το προικίσει. Όλη η ζωή του γονιού θα περάσει με σκληρή δουλειά, μόνο και μόνο για να μαζέψει τα χρήματα της προίκας. Ο γάμος είναι πολύ ιερός στην Ινδία.

Σπίριτ, το άγριο άλογο

Ο Σπίριτ, ένα άλογο που μεγάλωσε ελεύθερο στις ακανείς εκτάσεις της αμερικάνικης μεθορίου μαζί με την οικογένειά του, συλλαμβάνεται και πωλείται στο ιππικό. Εκεί όμως ο ατίθασος Σπίριτ δεν θα δεχτεί κανέναν αναβάτη στη ράχη κινδυνεύοντας να τον σκοτώσουν. Ένας νεαρός ινδιάνος πολεμιστής θα τον βοηθήσει να δραπετεύσουν μαζί και να καταλήξουν σ' έναν καταυλισμό της φυλής των Σιού, όπου ο Σπίριτ θα γνωρίσει και θα ερωτευτεί την όμορφη φοράδα Ρένν. Όταν το ιππικό θα επιτεθεί στη φυλή των ινδιάνων ο Σπίριτ θα αγωνιστεί σαν ήρωας για να βοηθήσει το φίλο του και να σώσει την αγαπημένη του. Αργότερα, όταν θα συλληφθεί πάλι για να μπει στο ζυγό κάποιων σιδηροδρομικών μαζί με άλλα άλογα, θα πρωτοστατήσει στην εξέγερση και απελευθέρωση των "σκληράων", σαν ένας Σπάρτακος των αλόγων, θα ξαναβρεί την αγαπημένη του και θα επιστρέψει στην άγρια, ελεύθερη ζωή.

Κυριακή 7 Δεκεμβρίου, ώρα 12:00

Πίτερ Παν: Επιστροφή στη Χώρα του Ποτέ

Ένα ταξίδι από τη γη των ανθρώπων στην Ονειροχώρα όπου τα παιδιά παραμένουν πάντα παιδιά. Όλα ξεκινούν όταν ένα αγόρι στο Λονδίνο που δεν μεγαλώνει ποτέ, ψάχνει να βρει τη χαμένη του σκία και φτάνει στο παράθυρο των Ντάρλινγκ. Εκεί συναντά τρία παιδιά, τη Γουέντι και τ' αδελφία της Τζον και Μάικλ, και με τη βοήθεια της νεραϊδόκορης που προσφέρει η μικροσκοπική νεραϊδούλα Τίνκερμπελ, τους μά-

θαίνει να πετούν. Όλοι μαζί ξεκινούν, με κατεύθυνση το δεύτερο αστέρι δεξιά, για τη Χώρα του Ποτέ. Εκεί θα αντιμετωπίσουν τον περιβόητο κακό Κάπτεν-Χουκ, που φοβάται μόνο τον κροκόδειλο που κάποτε του έφαγε το χέρι, και θα ζήσουν τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής τους. Εννοείται ότι το αγόρι με τη χαμένη σκία είναι ο θρυλικός Πίτερ Παν.

Κυριακή 14 Δεκεμβρίου, ώρα 12:00

“Με το που πάτησα το πόδι μου, ένιωσα την τρομερή ατμόσφαιρα που υπάρχει στην πόλη. Ένωσα πραγματικά ότι βρίσκομαι σε φεστιβάλ. Και φυσικά, χάρηκα πολύ μόλις έμαθα ότι το κοινό έδωσε στην ταινία μου το Βραβείο Κοινού.”

Έκανες μια ταινία στην Ινδία, αλλά όχι με τον παραδοσιακό τρόπο που μας συνηθισε το Bollywood. Παρόλα αυτά συμπεριέλαβες μια σκηνή, που ήταν καθαρή επιρροή αυτού του κινηματογράφου. Γιατί;

Μεγάλωσα βλέποντας ταινίες του Bollywood. Οι γνώσεις μου προέρχονται από εκείνα τα φιλμ. Ακόμη θυμάμαι ότι, ως παιδί, τέλειωνα γρήγορα τα μαθήματά μου, για να δω κατόπιν ταινία στην τηλεόραση. Όλοι μας στην Ινδία μεγαλώσαμε με αυτές τις larger than life ταινίες. Η επιρροή τους, βέβαια, είναι πάρα πολύ μεγάλη_ όλα τα αγόρια και τα κορίτσια, βλέποντας αυτές τις ταινίες, θέλουν να γίνουν ηθοποιοί. Εάν επισκεφτείτε τη Νότιο Ινδία θα δείτε μέχρι και τέμπλη ή αγάλματα ηθοποιών, τα οποία αποτελούν τόπους λατρείας για τον λαό_ στέκονται στο επίκεδο των θεών οι ηθοποιοί. Δεν θέλησα με αυτή την αναφορά στην ταινία μου να αποτίσω φόρο τιμής στο Bollywood, αλλά δεν θα ήταν αληθές να αποστασιοποιηθώ από αυτό το είδος της κινηματογραφίας, μέσα από το οποίο μεγάλωσα_ είναι στο αίμα μου, σαν εξάρτησή. Ξέρω, ωστόσο, το κακό που έκανε στην κοινωνία μας.

Συνέντευξη: Άρης Καβατζίκης

ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S

Ο Μιχάλης Δημόπουλος, μιλώντας για τα Βραβεία Κοινού Dewar's, επισήμανε ότι «στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου, τα τελευταία χρόνια το κοινό του Φεστιβάλ και οι δημιουργοί που καταθέτουν το έργο τους, έχουν το μοναδικό προνόμιο να έρχονται για πρώτη φορά σε επαφή μεταξύ τους. Από την επαφή αυτή, από τη σχέση αυτή την πρώτη, προκύπτει μία ένδειξη, η οποία δεν είναι όμως πάντα μια απόδειξη, για το αν το κινηματογραφικό έργο θα μπορέσει να βρει αποδέκτες, να γίνει αποδεκτό από το κοινό. Η συγκίνηση, ο προβληματισμός, το γέλιο, ό,τι πνευματικό και συναισθηματικό εφόδιο έχει μια ταινία, κρίνεται για πρώτη φορά όταν σβήνουν τα φώτα των αιθουσών του Φεστιβάλ. Το βραβείο κοινού, επτά χρόνια τώρα, οργανώνεται σε αυτό το Φεστιβάλ. Έχει μεγάλη σημασία. Καταγράφει με απόλυτη διαφάνεια αυτή τη δημιουργική σχέση ανάμεσα σε ταινίες και στους θεατές. Τα πέντε τελευταία χρόνια εμπνευστής αυτού του βραβείου ήταν η εταιρεία 'Bacardi Hellas'.

Φέτος, το Φεστιβάλ, από άποψη θεατών φτάνει από τις ενδείξεις που έχουμε γύρω στους 85.000 θεατές. Δηλαδή σπάσαμε το ρεκόρ των 80.000. Γύρω στις 20.000 θεατές είδαν τις προβολές του Διαγωνιστικού Τμήματος και τις ελληνικές ταινίες. Από αυτούς οι 15.000 ψήφισαν τα βραβεία του Dewar's. Δηλαδή είναι ένας θεσμός που πραγματικά έχει επικρατήσει και έχει καθιερωθεί στη συνείδηση των θεατών του Φεστιβάλ».

Το Βραβείο Κοινού Dewar's για την καλύτερη ξένη ταινία, το οποίο συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 3.000 ευρώ, πήρε η ταινία Έθνος χωρίς γυναίκες (Matrubhoomi) του Manish Jha. Ο σκηνοθέτης υπογράμμισε: «Μπορεί να είμαι λίγο θυμωμένος με την κριτική επιτροπή διότι δεν πήρα βραβείο, αλλά οι ταινίες ανήκουν στο κοινό τους και είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που παίρνω το βραβείο του κοινού. Έχω πάρει μέρος σε πολλά Φεστιβάλ, κέρδισα και βραβεία και στις Κάνες και στη Βενετία αλλά δεν έχω αισθανθεί την υποδοχή που είχα εδώ στη Θεσσαλονίκη και ένα τόσο θαυμάσιο κοινό. Έκανα μια ταινία για ένα Έθνος χωρίς γυναίκες αλλά είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που βρίσκομαι εδώ, σε μια χώρα με τόσες όμορφες γυναίκες».

Το Βραβείο Κοινού Dewar's για την καλύτερη ελληνική ταινία, που συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 3.000 ευρώ πήρε η ταινία ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα του Τάσου Μπουλήμητη. Ο σκηνοθέτης ευχαρίστησε το «υπέροχο κοινό που μας τίμησε και που χάρη στο χορηγό μας, το Dewar's, δίνει τη δυνατότητα να έχουμε μια πρώτη αντανάκληση της αποδοχής που έχει μια ελληνική ταινία στο κοινό της Θεσσαλονίκης. Βεβαίως θέλουμε να ευχαριστήσουμε και το κοινό γενικώς της Πολιτικής Κουζίνας που έφτασε τους 750.000 θεατές».

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Φαντασία 2000

Το όνειρο του Γουόλτ Ντίσνεϊ να δημιουργήσει ένα "φίλμ-κονσέρτο" με διαρκώς εναλλασσόμενο μουσικό ρεπερτόριο ζωντανεύει ξανά με το υ-

περθέαμα κινουμένων σχεδίων Fantasia 2000. Η ταινία εισάγει επτά νέες θεαματικές σεκάνς με αριστουργηματική μουσική, δίνοντας έμφαση στον "Μαθητευόμενο Μάγο", μια σεκάνς-σταθμός για τη γένεση της κλασικής ταινίας του 1940. Εννιά δημιουργικά χρόνια και το ταλέντο μιας νέας γενιάς ειδικών στο χώρο των κινουμένων σχεδίων χρειάστηκαν προκειμένου οι θεατές σήμερα να είναι σε θέση να απολαμβάνουν τη "Fantasia 2000", ένα ταξίδι στη φαντασία μέσα από απίστευτες εικόνες, υπέροχη κλασική μουσική και με την πολύτιμη συνδρομή της σύγχρονης τεχνολογίας.

Κυριακή 21 Δεκεμβρίου, ώρα 12:00

Τα 102 σκυλιά της Δαλματίας

Τα πλέον δημοφιλή σκυλάκια της Δαλματίας επιστρέφουν και πάλι ολοζώντανα και συν ένα αυτή τη φορά, σύνολο 102, αν και οι βούλες του τελευταίου είναι φτιαχτές. Αφορμή η επιστροφή από τη φυλακή της πιο διάσημης κακιάς του κόσμου, της Κρουέλα ντε Βιλ, που μετά την επιτυχημένη πειραματική θεραπεία του δόκτωρα Παβλόφ, απαλλάσσεται από τη διεστραμμένη της εμμονή για γούνες και μάλιστα δαλματικές. Βγαίνοντας θεραπευμένη γίνεται προστάτης άγγελος των σκυλιών και διάσημη ως παράδειγμα σε όλον τον κόσμο. Όσπου η συνάντησή με έναν παράξενο τύπο από το παρελθόν της θα ξυπνήσει μέσα

της το παλιό ένστικτο... Η Γκλεν Κλόουζ και μαζί της ο Ζεράρ Ντεπαρτιέ σ' ένα αναπόφευκτο σίκουελ μετά την επιτυχία της πρώτης ταινίας και της ίδιας προσωπικά στο ρόλο της Κρουέλα, που ξεπέρασε ακόμα και την εκδοχή των κινουμένων σχεδίων.

Κυριακή 28 Δεκεμβρίου, ώρα 12:00

Μακριά Uzak

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία: Νουρί Μπιλγκέ Σεϊλάν. Μοντάζ: Αϊχάν Εργκιουζελ, Νουρί Μπιλγκέ Σεϊλάν. Ηθοποιοί: Μουζαφέρ Οζντεμίρ, Μεχμέτ Ερίν Τοπράκ, Ζουχάλ Γκενσέρ Ερκαγιά, Ναζάν Κιριλμίζ, Φεριντούν Κοτς. Διάρκεια: 110'

Χρονικό μιας συγκατοίκησης είναι εκ πρώτης όψεως αυτή η βραβευμένη στις Κάννες ταινία από την Τουρκία. Ο Yusuf έχει μόλις φθάσει στην Κωνσταντινούπολη, προερχόμενος από την επαρχία. Το εργοστάσιο όπου δούλευε έκλεισε και απολυμένος αναζητά την τύχη του στην μεγάλη πόλη. Βρίσκει κατάλυμα στο σπίτι ενός συγγενή του, του Mahmut, ενός φωτογράφου που ζει μόνος του. Στην αρχή η συγκατοίκηση τους μοιάζει ανέπληρη: ο Yusuf περιφέρεται στο λιμάνι αναζητώντας εργασία στα πλοία, ο Mahmut συνεχίζει, με λίγες προσαρμογές λόγω του φιλοξενούμενου, την ζωή του. Ο Yusuf συχνά περιπλανιέται άσκοπα στην πόλη, ενώ ταξιδεύουν μαζί στην Ανατολία για να βγάλει ο Mahmut φωτογραφίες. Όμως γρήγορα η μεταξύ τους σχέση θα γνωρίσει τα πρώτα δείγματα φθοράς. Ο Mahmut θα επιτεθεί στον φιλοξενούμενο του κατηγορώντας τον ότι δεν ενδιαφέρεται σοβαρά να βρει εργασία του. Ο Yusuf, προσβεβλημένος από την απαξίωση της επίθεσης του Mahmut, θα φύγει από το σπίτι. Τρίτη ταινία του γνωστού μας από προηγούμενα φεστιβάλ Nuri Bilge Ceylan, η ταινία είναι μια περιπλάνηση, υπό το φως του κρύου ήλιου του χειμώνα, στις οδούς της μοναξιάς και της αποξένωσης. Η απουσία επικοινωνίας, οι κατεστραμμένες σχέσεις που ρίχνουν βαριά την σκιά τους, η μοναξιά, η αποξένωση, η μελαγχολία της ύπαρξης, τα συναισθήματα που δεν μπορούν να εκφραστούν, η δύσκολη (συναισθηματική) ζωή: όλα αυτά ορίζουν τον πυρήνα της πλοκής. Η δραματική πλοκή οργανώνεται με κέντρο δύο πόλους: το μέσα – το σπίτι (μία φυλακή ή ένα προστατευόμενο κουβούκλιο) και το έξω (η υπεροχή χιονισμένης Κωνσταντινούπολης). Ο Yusuf είναι ένας τυπικός μπωντλιερικός "flâneur", περιφερόμενος άσκοπα στην πόλη συνειδητοποιεί την μηδαμινότητα της παρουσίας του: δεν υπάρχει κάποιο πρόσωπο – άνδρας ή γυναίκα – για να του επιστρέψει το βλέμμα του. Ο παρειακός, που εισβάλλει στο οργανωμένο και τακτοποιημένο περιβάλλον, Yusuf, είναι ουσιαστικά ένας προβοκάτορας: βυθίζει τον ήρωα (και μαζί του και τον θεατή), στην περίπτωση μας τον Mahmut, σε μια μελαγχολική ενστέφανση της ύπαρξης, τον φέρνει αντιμέτωπο με την κενότητα της αστικής ζωής. Οι ήχοι του περιβάλλοντος, υπερτονισμένοι, υπογραμμίζουν διαρκώς την καθοριστική επίδραση του αστικού περιβάλλοντος πάνω στα δύο πρόσωπα. Η ταινία κέρδισε το Μέγα Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ Κανών 2003, ενώ οι δύο πρωταγωνιστές της κέρδισαν εξ ημισείας το Βραβείο Καλύτερης Ανδρικής Ερμηνείας.

Δημήτρης Μπάμπας

Χιροσίμα αγάπη μου Hiroshima mon amour

Σκηνοθεσία: Αλέν Ρενέ. Σενάριο: Μαργκερίτ Ντιράς. Φωτογραφία: Μίσιου Τακαχάσι, Σασά Βιερνί. Ηθοποιοί: Εμανουέλ Ρίβα, Έιτιζ Οκάντα. Διάρκεια: 91'

Μια γαλλίδα ηθοποιός βρίσκεται για μερικές μέρες στην ανοικοδομημένη Χιροσίμα για να πάρει μέρος σ' ένα φιλμ ειρηνιστικού περιεχομένου. Εκεί θα γνωρίσει έναν γαπωνέζο αρχιτέκτονα και θα ζήσει για 24 ώρες έναν τρελό έρωτα μαζί του. Για την ηρωίδα του Resnais ο έρωτας είναι ενιαίος και αδιαίρετος. Η νέα σχέση που ταράζει τη ζωή της, ανακαλεί εικόνες από την ερωτική ιστορία της μ' έναν γερμανό στρατιώτη στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, στην πόλη Νεβέρ. Το παρελ-

θόν της ηρωίδας συναντάει το παρελθόν της Χιροσίμα: η πόλη βιώνει το τραύμα του πυρηνικού ολέθρου, η ηρωίδα κουβαλάει την τραυματική εμπειρία ενός έρωτα που διακόπηκε βίαια στο παρελθόν. Η *Χιροσίμα αγάπη μου*, βασισμένη σ' ένα ποιητικό σενάριο της Μαργκερίτ Ντιράς, είναι μια ταινία σταθμός στην ιστορία του κινηματογράφου: ο Alain Resnais αντιπαράθετε με ανησυχαστικό τρόπο το παρόν και το παρελθόν, ανατρέποντας εντελώς την έννοια του παραδοσιακού αφηγηματικού χρόνου. Μέσα από την ερωτική επικοινωνία δύο άγνωστων ανθρώπων – στην ταινία δεν αναφέρονται τα ονόματά τους –, όπου η λέξη-κλειδί είναι «θυμάμαι», η ταινία καταγράφει τον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη. Μέσα από την εκπληκτική χρήση του υποκειμενικού flash back, που ανασύρει ολοζώντανη την τραυματική ανάμνηση του Νεβέρ και του travelling που μοιάζει να διασχίζει όχι μόνο

Ένας μικρός οικισμός. Ο λαμπερός ήλιος έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την κρυφή πραγματικότητα. Ένας 9χρονος ο Michele, καθώς περιπλανιέται ανακαλύπτει μια καμουφλαρισμένη κρύπτη. Έγκλειστο μέσα σ' αυτή είναι ένα αγόρι, ο μισότυφος Filippo. Χωρίς να μιλήσει σε κανένα για τη παράξενη ανακάλυψη του ο ήρωας θα επιστρέψει. Μια παράξενη σχέση μεταξύ των δυο αγοριών θα αναπτυχθεί. Παρ' όλη τις αρχικές του επιφυλάξεις ο Michele θα ξεπεράσει τους δισταγμούς και τους φόβους του και θα αρχίσει να φέρνει φαγητό στο φυλακισμένο παιδί. Γρήγορα ο Michele θα αρχίσει να αντιλαμβάνεται ότι κάτι παράξενο συμβαίνει στον οικογενειακό του περίγυρο. Βασισμένο στο μυθιστόρημα του Niccolò Ammaniti – ένας από τους σημαντικούς σύγχρονους μυθιστοριογράφους της ιταλικής λογοτεχνίας – ο σκηνοθέτης θα δημιουργήσει

Το Τρίο της Μπελβίλ Les Triplettes De Belleville

Σενάριο, Σκηνοθεσία, Storyboard & Γραφιστική: Σιλβέν Σομέ. Διεύθυνση Φωτογραφίας: Άιρα Μόργκαν. Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Ευγενί Τομόφ. Μουσική: Μπενουά Σαρέστ. Διάρκεια: 78'

Με βάση τη γαλλική παράδοση στη δημιουργία εφευρετικών κόμικς, το *Les Triplettes De Belleville* συνδυάζει παραδοσιακό με ψηφιακό animation για να διηγηθεί την ιστορία ενός εκκεντρικού τραγουδιστικού τριό και τη συνάντησή του

«Η ταινία είναι μια κριτική για το πώς ζούμε στις πόλεις. Παρατηρώ πώς οι διανοούμενοι φίλοι μου ζουν στην Κωνσταντινούπολη: οι ελπίδες τους σβήνουν και δεν έχουν κάπου να ακουμπήσουν. Στα χωριά οι άνθρωποι βοηθούν ο ένας τον άλλο: στο χωριό απ' όπου κατάγομαι υπήρχε ένα σπίτι που κάθε μέρα σερβίριζε ένα ζεστό πιάτο φαΐ σ' αυτούς που είχαν ανάγκη.»

Νουρί Μπιλγκέ Σεϊλάν, σκηνοθέτης

Uzak

Hiroshima mon amour

«Σκεφτήκαμε ότι ίσως θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα πείραμα με μια ταινία όπου οι χαρακτήρες δεν θα συμμετείχαν απευθείας στην τραγική δράση αλλά θα την θυμόντουσαν είτε θα τη βίωναν στο πετσί τους. Θέλαμε δηλαδή να δημιουργήσουμε αντιήρωες...»

Αλέν Ρενέ, σκηνοθέτης

το χώρο αλλιά και το χρόνο της ιστορίας, ο Resnais διαπλέκει έξοχα την ατομική και τη συλλογική μνήμη, την ιστορική αλήθεια του ντοκουμέντου με την υπαρξιακή αναζήτηση των ηρώων. Είναι ακριβώς η ανάκληση της ανάμνησης που αποτελεί το δραματικό άξονα αυτής της ταινίας, που αγγίζει τα όρια του φιλοσοφικού δοκιμίου γύρω από την αναγκαιότητα της μνήμης.

Θωμάς Λιναράς

Εγώ δε φοβάμαι Io non ho paura

Σκηνοθεσία: Γκαμπριέλε Σαλβατόρες. Πρωταγωνιστούν: Τζιουζέπε Κριστιάνο, Ματτία Ντι Πιέρο, Αϊτάνα Σάντσεζ Γκιχόν, Ντιέγκο Αμπανταντουόνο. Διάρκεια: 108'

Μια σκοτεινή και γεμάτη απροσδόκητες εντάσεις, εκδοχή της παιδικής ηλικίας παρουσιάζει στην τελευταία του ταινία ο βραβευμένος με Όσκαρ Gabriele Salvatores (*Mediterraneo*). 1978. Νότια Ιταλία. Apulia. Χωράφια με καλαμπόκι.

ένα θρίλερ που παρόλο τον ηλιόλουστο περίγυρο του διαδραματίζεται μέσα στο σκοτεινό σύμπαν της παιδικής ηλικίας. Δημιουργώντας μια οξεία αντίθεση ανάμεσα στην έντονη ηλιοφάνεια του τοπίου και στο έρεβος και το σκότος που επικρατεί στις ψυχές των παιδιών, ο σκηνοθέτης παρακολουθεί τις απρόοπτες διαδρομές στις οποίες μπορεί να εκτραπεί η παιδική ηλικία. Με φόντο ένα πρόβλημα που ταλάνισε μέχρι πρόσφατα την Ιταλία – τις απαγωγές για λόγους χρημάτων – η ταινία επικεντρώνεται στις εντάσεις, όπως αυτές εσωτερικεύονται από ένα παιδί που δεν είναι το θύμα αλλά ο παρατηρητής. Αδύναμος λόγω ηλικίας να κατανοήσει τα πράγματα στις πραγματικές του διαστάσεις, ο μικρός ήρωας στη διάρκεια της αφήγησης θα κάνει ορισμένες πολύ οδυνηρές παρατηρήσεις για τον κόσμο που τον περιβάλλει. Η γνώση που θα κατακτήσει είναι επώδυνη και εντέλει τραυματική: είναι η βίαιη ενηλικίωση με την οποία έρχεται αντιμέτωπος ο Michele. Η παιδική αθωότητα του θα σκιαστεί καθώς θα ανακαλύπτει σιγά-σιγά την αλήθεια. Η ταινία προβλήθηκε στο φεστιβάλ Βερολίνου (2003).

Δημήτρης Μπάμπας

Io non ho paura

«Μου άρεσε η αντίθεση ανάμεσα στους δύο κεντρικούς χαρακτήρες, στα δύο παιδιά. Το ένα λάμπει σαν τον ήλιο, είναι δυνατό και θετικό, ενώ το άλλο είναι φυλακισμένο σε μια σκοτεινή τρύπα, κλεισμένο και έχει παραισθήσεις και είναι σε διάσταση με την πραγματικότητα.»

Γκαμπριέλε Σαλβατόρες, σκηνοθέτης

Les Triplettes De Belleville

«Το στιλ μου βασίζεται στην παντομία και την απεικόνιση χαρακτήρων. Οι επιρροές μου έχουν πιο πολύ να κάνουν με παραδοσιακή κινηματογράφηση παρά με κινούμενο σχέδιο – φυσικά με τον Ζακ Τατί αλλά και αστερές του βωβού κινηματογράφου όπως ο Τσάρλι Τσάπλιν και ο Μπαστερ Κίτον... Το σωστό timing έχει μεγάλη σημασία.»

Σιλβέν Σομέ, σκηνοθέτης

με ένα αγόρι που θέλει να κερδίσει στο Γύρο της Γαλλίας. Εντυπωσιάσε στο τελευταίο Φεστιβάλ των Κανών για την ιδιόμορφη αισθητική του, το καυστικό του χιούμορ και την ευαισθησία του. Υιοθετημένος από τη γιαγιά του, Μαντάμ Σόουζα, ο Σαμπιόν είναι ένα μοναχικό αγόρι με μοναδικό πάθος το ποδήλατο. Παρατηρώντας την κλίση του εγγονού της, η Μαντάμ Σόουζα τον παροτρύνει να προπονηθεί σκληρά. Τα χρόνια περνάνε και ο Σαμπιόν (πρωταθλητής) γίνεται αντάξιος του ονόματός του. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της συμμετοχής του στον ποδηλατικό Γύρο της Γαλλίας, δύο μυστηριώδεις άνδρες ντυμένοι στα μαύρα τον απαγάγουν. Η Μαντάμ Σόουζα και ο πιστός της σκύλος Μπρούνο ξεκινάνε ένα ταξίδι διάσωσης του Σαμπιόν, όπου μεταξύ άλλων θα συναντήσουν τρεις εκκεντρικές σταρ των music halls του '30 και θα έρθουν αντιμέτωποι με τη γαλλική μαφία.

Otar Iosseliani

Ο φεινός Πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής του Διεθνούς Διαγωνιστικού και τιμώμενο πρόσωπο με αναδρομικό αφιέρωμα στο έργο του, έχοντας έρθει κι άλλες φορές στη Θεσσαλονίκη, διαπιστώνει τις αλλαγές στους ρυθμούς της πόλης και μας αποχαιρετά με τα τελευταία λόγια του εδώ...

Πώς σας φάνηκαν οι ταινίες του Διεθνούς Διαγωνιστικού τμήματος;

Η επιλογή ήταν πολύ καλή. Πρόκειται, ως επί το πλείστον, για πραγματικές ταινίες τέχνης και δεν είναι σφάγμα του φεστιβάλ που οι περισσότερες από αυτές είναι αργές.

Θα προτιμούσατε ταινίες με πιο ζωηρούς ρυθμούς;

Παλιότερα ήταν της μόδας τα γρήγορα φιλμ. Σήμερα είναι της μόδας τα πολύ αργά φιλμ, αλλά πλέον το συνηθίσαμε και αυτό.

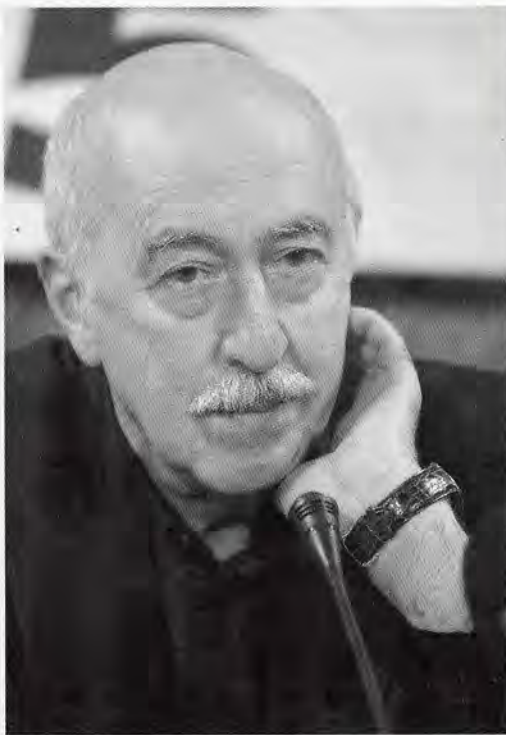
Οι αντιδράσεις του κόσμου πώς ήταν σε σχέση με αυτά τα αργά φιλμ;

Ο κόσμος μένει μέχρι το τέλος της ταινίας, χειροκροτεί, αν και πολλές φορές γελάει εκεί που δεν πρέπει να γελάει κατά τη διάρκεια μια ταινίας. Ωστόσο, είναι ένα πραγματικά σινεφίλ κοινό.

Εσείς, μείνατε ικανοποιημένος από το επίπεδο των ταινιών;

Ναι, είμαι ευχαριστημένος. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στέκεται στο επίπεδο των φεστιβάλ του Λοκάρνο, της Βενετίας και του Σαν Σεμπαστιάν. Ευτυχώς, εδώ στη Θεσσαλονίκη, δεν επαναλαμβάνεται η εμπορικότητα του φεστιβάλ των Κανών.

Είναι η τρίτη φορά που βρίσκεστε στη Θεσσαλονίκη. Πόσο αλλαγμένο βρήκατε το Φεστιβάλ; Πιστεύω ότι το "πλήρωμα" του Φεστιβάλ δουλεύει πολύ καλά και έχει γίνει σωστή επιλογή των στόμων που εργάζονται σε αυτό. Θα έλεγα ότι ο Διευθυντής του Φεστιβάλ έχει φτιάξει μια πολύ δυνατή ομάδα.

Φέτος, δηλαδή η οργάνωση είναι καλύτερη από τις προηγούμενες χρονιές;

Ναι, τα πράγματα πάνε καλύτερα. Βελτιώνονται. Το "πλήρωμα" του Φεστιβάλ απέκτησε πείρα μέσω της δουλειάς και έτσι υπάρχει πρόοδος.

Πώς αισθάνεστε που στο παρελθόν φέρατε και εσείς ταινίες εδώ που συμμετείχαν στο πρόγραμμα και φέτος ήσασταν το τιμώμενο πρόσωπο;

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Διεύθυνση του Φεστιβάλ προσπάθησε να κάνει μια πλήρη ρετροσπεκτίβα του έργου μου. Είμαι ικανοποιημένος, γιατί κατάφεραν να βρουν και σπάνια φιλμ, που δεν έχουν προβληθεί πουθενά στον κόσμο. Ο κατάλογος, που εκδόθηκε, είναι επίσης πολύ καλός με αξιόλογο υλικό. Για να οργανώσουν αυτή τη ρετροσπεκτίβα απαιτήθηκε πολύς κόπος και πολύ αγάπη εκ μέρους τους.

Την Θεσσαλονίκη, πώς την βρήκατε;

Δυστυχώς, ο πληθυσμός της πόλης αυξήθηκε και δεν είναι τόσο ήρεμη όσο παλιότερα. Υπάρχει πιο έντονη ανθρώπινη δραστηριότητα απ' ό,τι στο παρελθόν, και όπως είναι φυσικό υπάρχει περισσότερος θόρυβος και κίνηση στους δρόμους.

Συνέντευξη: Άρης Καβατζίκης

Το Φεστιβάλ παρουσιάζει μία μονογραφία του Οτάρ Ιοσελιάνι που περιλαμβάνει:

- Αναλύσεις και μελέτες πάνω στη ζωή και το έργο του σκηνοθέτη από αναλυτές και θεωρητικούς του κινηματογράφου
- Συνεντεύξεις και κείμενα του ίδιου του σκηνοθέτη
- Κείμενα αναλυτών που φωτίζουν πολλές πτυχές της προσωπικότητάς του
- Διεξοδική φιλμογραφία και εργογραφία με τις υποθέσεις των ταινιών του, σχόλια, ζενερικ και κριτικές αναλύσεις.
- Πλούσιο και ανέκδοτο φωτογραφικό υλικό

Εκδόσεις: ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ

Επιμέλεια: Μιχάλης Δημόπουλος, Θωμάς Λιναράς

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

ΣΤΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Adoor Gopalakrishnan (Ινδία, 1941). Κε-

ντρικό πρόσωπο στο χώρο του μη-εμπορικού ινδικού σινεμά. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες, οικονομικά και αργότερα κινηματογράφο. Του αρέσουν οι ταινίες των κλασικών του ινδικού κινηματογράφου Satyajit Ray, Mrinal Sen, Ritwik Ghatak. Κατάγεται από την Kerala. Μια από τις πιο πλούσιες και προοδευτικές περιοχές της ινδικής χερσονήσου.

Στο κέντρο των ταινιών βρίσκουμε πρόσωπα -άνδρες και γυναίκες- που ανήκουν στο περιθώριο της κοινωνίας, και κινούνται προς αναζήτηση ελευθερίας ή μιας ταυτότητας.

Η τελευταία του ταινία *Shadow kill* (2002) με αφετηρία το φεστιβάλ της Βενετίας ξεκίνησε μια εντυπωσιακή διαδρομή στα φεστιβάλ του κόσμου. "Η ταινία έχει ένα τοπικό στοιχείο, αλλά επίσης έχει και στοιχεία που την κάνουν διεθνή. Η ανθρώπινη εμπειρία δεν περιορίζεται μόνο σε μια χώρα", σχολιάζει. Αφηγείται την ιστορία ενός δημίου, στην Ινδία του 1940, ο οποίος όντας λίγο πριν την σύνταξη εξαναγκάζεται να κάνει την τελευταία του εκτέλεση.

Περιγράφει με τα παρακάτω λόγια την σκηνοθετική του αντίληψη: "Προσπαθούμε να κοιτάσουμε με το δικό μας βλέμμα το κόσμο μας. Είμαστε μέρος μιας αρχαίας παράδοσης που έχει διαδρομή χιλιάδων χρόνων. Ο πολιτισμός μας υπάρχει σε οτιδήποτε κάνουμε: στο πως κινούμε την κάμερα, στο πως την τοποθετούμε, στο πως αντιδρούν οι χαρακτήρες. Χρησιμοποιούμε το σινεμά που είναι μια μοντέρνα τέχνη για να εκφράσουμε σκέψεις και εικόνες που είναι πολύ βαθιές".

Data: Daily Tiger εφημερίδα του φεστιβάλ του Ρότερνταμ.

Li Yang (Κίνα, 1959). Κατάγεται από οικογένεια ηθοποιών. Για μια οκταετία εργάστηκε ως ηθοποιός στο Πεκίνο. Σπούδασε σκηνοθεσία στην τηλεόραση του Πεκίνου και Γερμανική λογοτεχνία στο Μόναχο. Εργάστηκε ως ηθοποιός στη γερμανική τηλεόραση.

"Στην Κίνα η παλιά ηθική έχει καταστραφεί σχεδόν ολοκληρωτικά και αναρωτιέμαι πως θα αντιμετωπίσει το γεγονός αυτό η νεότερη γενιά. Τα πάντα είναι χρήμα, χρήμα, χρήμα" έτσι περιγράφει το φόντο της ταινίας *Mang Jing*. Είναι η πρώτη του ταινία που βραβεύτηκε στο Βερολίνο (2003). Περιγράφει την ιστορία ενός άγριου εγκλήματος στα ανθρακωρυχεία της Βόρειας Κίνας και οι ήρωες είναι δύο εξαθλιωμένοι ανθρακωρύχοι που γίνονται δολοφόνοι. "Αν και έχω γεννηθεί στην Κίνα δεν είχα ιδέα γι' αυτές τις συνθήκες εργασίας στα ανθρακωρυχεία. Όταν κάναμε τα γυρίσματα αισθανόσασταν τον κίνδυνο", σχολιάζει για την κατάσταση στα γυρίσματα.

Data: Κατάλογος φεστιβάλ Βερολίνου 2003

Campell Scott (Νέα Υόρκη, 1961). Γιος του γνωστού αμερικανού ηθοποιού George C. Scott. Στον κινηματογράφο ως ηθοποιός εμφανίστηκε το 1988 στην *Five Corners*, για να ακολουθήσουν στην συνέχεια τα *The Sheltering Sky* (1990), *Dead Again* (1991), *Dying Young* (1991) ο πρώτος πρωταγωνιστικός ρόλος με την Julia Roberts, *Singles* (1997) *Mrs. Parker and the Vicious Circle* (1994), *The Innocent* (1995). Συν-σκηνοθέτησε με τον Stanley Tucci το *Big Night*. Στις Κάνες προβλήθηκε στην Εβδομάδα Κριτικής η ταινία του *Off the Map*. Αφηγείται την ιστορία ενός εφοριακού που έρχεται να ερευνήσει γιατί μια οικογένεια δεν έχει υποβάλει εδώ και χρόνια φορολογική δήλωση. Ο ήρωας θα βυθιστεί μέσα σ' ένα μαγικό κόσμο που θα τον μεταμορφώσει.

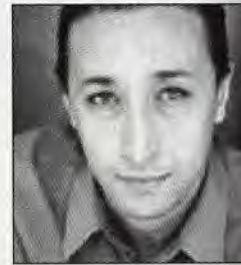
"Ο κόσμος θέλει διάφορα... Όμως σύμφωνα με την δική μου άποψη αν μια ταινία δεν λειτουργεί σ' ένα σωρευτικό επίπεδο τότε είναι ατελής", αυτό είναι το σκηνοθετικό του Credo.

Data: <http://www.critique-cinema.fr/>

Faouzi Bensaidi (Μαρόκο, 1967). Έχει σκηνοθετήσει δύο ταινίες μικρού μήκους (βραβευμένες στις Κάνες και τη Βενετία). Συν-σεναριογράφος του Andre Tecine στην ταινία *Loin*. Η ταινία του *Mille Mois* συμμετείχε στο τμήμα Un Certain Regard των Κανών (2003) και βραβεύτηκε. Διαδραματίζεται το 1981 σ' ένα απομακρυσμένο χωριό στο όρος Άτλας. Ένα νεαρό αγόρι ζει μια δύσκολη ζωή: ο πατέρας του βρίσκεται στη φυλακή αλλά η μητέρα του και η γιαγιά του του έχουν πει ότι έχει πάει μετανάστες στη Γαλλία. Η ταινία αφηγείται την ιστορία μιας απουσίας και πως αυτή αντανακλά στον εύθραυστο ψυχισμό του νεαρού του ήρωα. Για τους ρόλους της ταινίας ο σκηνοθέτης χρησιμοποίησε τόσο επαγγελματίες ηθοποιούς όσο και ερασιτέχνες. "Μ' αρέσει να δουλεύω έτσι. Για την ταινία χρησιμοποίησα χωρικούς από το πραγματικό χωριό που γυρίστηκε η ταινία. Αισθάνομαι ότι είναι πολύ πιο ερεθιστικό για τον καθένα και πιο ακριβές", αιτιολογεί την επιλογή του.

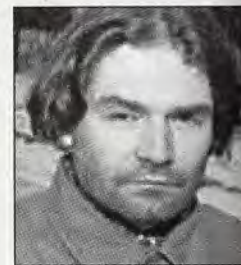
Data: <http://www.festival-cannes.fr/>

Piotr Trzaskalski (Λωζ, 1964). Σπούδασε κινηματογράφο στην Πολωνία και συνέχισε τις σπουδές του στην Μεγάλη Βρετανία. Ήρθε τηλεοπτική ντοκιμαντέρ και βίντεο κλίπ. Η πρώτη του ταινία *Edi* προβλήθηκε στο Πανόραμα του Βερολίνου και βραβεύτηκε. Ως κεντρικούς χαρακτήρες έχει δύο ρακοσυλλέκτες που αναλαμβάνουν μια παράδοση επαγγελματικής υποχρέωσης: να φυλάξουν μια 17χρονη από τα επιθετικά βλέμματα των ανδρών.

"Η ταινία έχει σχέση με την αγάπη, την καθυστέρηση, το φως. Δεν είναι μια ταινία για ρακοσυλλέκτες. Παρουσιάζει μια αληθινή ιστορία χρησιμοποιώντας το σχήμα της μεταφοράς" δηλώνει για τις προθέσεις του. Ως λογοτεχνική πηγή αναφέρει μια Βουδιστική ιστορία του 12ου αιώνα για ένα μοναχό που αναλαμβάνει να μεγαλώσει ένα παράξενο παιδί. "Ο Ντοστογιέφσκι το ανακάλυψε εδώ και καιρό: όπου υπάρχει σκότος υπάρχει επίσης η δυνατότητα για φως και για θεϊκότητα. Στη Πολωνία δεν ενστερνιζόμαστε την ιδέα ότι θα πρέπει να εμπιστευόμαστε τον συνάνθρωπο μας".

Data: εφημερίδα The Warsaw Voice (24/10/2002)

Έχουμε μαζευτεί όλοι πάνω από το φορητό PC του Chris Doyle και ετοιμαζόμαστε να δούμε τις γυμνές φωτογραφίες της "my girlfriend", όπως μας έχει υποσχεθεί. Όμως αντί γι' αυτό βλέπουμε φωτογραφίες από σπαρ του σινεμά του Χονγκ Κονγκ και τραγουδίστριες της Canto-pop. Είναι λίγο πριν ξεκινήσει το Master Class και η αίθουσα Σταύρος Τορνές είναι ακόμη άδεια από κοινό. Ξαφνικά μια ημίγυμνη φωτογραφία εμφανίζεται: "my girlfriend", φωνάζει ο Chris και αμέσως μετά την κρύβει. "Τώρα θα δείτε τον έρωτα της ζωής μου", μάς υπόσχεται πάλι. Μια φωτογραφία της Maggie Cheung, της κεντρικής ηθοποιού στην *Ερωτική Επιθυμία* εμφανίζεται. Μας αφήνει να την απολαύσουμε. Τώρα ο Chris είναι πλέον έτοιμος να αντιμετωπίσει το κοινό και ότι έχει συμβεί μέχρι στιγμής δεν είναι παρά μια προθέρμανση για την παράσταση που θα δώσει σε λίγο. Εφοδιασμένος με την απαραίτητη μύρα –που η Άννα σταθερά τον προμήθευε– ο Chris Doyle θα αποδείξει κατά τη διάρκεια του Master Class ότι είναι ένας αληθινός σπαρ του σινεμά και η πιο συναρπαστική προσωπικότητα του φετινού φεστιβάλ. Ότι ακολουθεί είναι καταγραφές των λεγομένων του, αδύναμες να αποδώσουν την εκρηκτικότητα της παρουσίας του και το χιούμορ του.

Chris Doyle

Ένας Αυστραλός στην Κίνα: Γεννήθηκα κοντά σε μια παραλία, στην Αυστραλία και ήμουν μέλος μιας πολύ καθολικής οικογένειας. Στην ουσία, όμως, μεγάλωσα μέσα στον κινέζικο κινηματογράφο. Ξεκίνησα τυχαία να γυρίζω ταινίες στα 30 μου στην Ταϊβάν.

Το όνομα: Το κινέζικο όνομά μου προέρχεται από ένα πολύ γνωστό ποίημα που λέει ότι "ένας ευγενής είναι σαν τον άνεμο": άλλοτε είναι τυφώνας, άλλοτε άπνοια, άλλοτε ένα ελαφρύ αεράκι.

Ένας ροκ σπαρ: Η μητέρα μου ήθελε να γίνει ο ιεραπόστολος του κινηματογράφου και γι' αυτό είμαι ένας ανανήψας καθολικός. Εγώ ωστόσο ήθελα να γίνει ο Mick Jagger του κινηματογράφου. Όμως το πρόβλημα είναι ότι ζω σαν τον Keith Richards.

Οι Έλληνες ναυτικοί: Μ' άρεσε που ήμουν ναυτικός. Θα ήθελα πάλι να το κάνω. Όμως δεν θα ήθελα να ήμουν ποτέ σε ελληνικό καράβι. Οι Έλληνες ναυτικοί με παρενοχλούσαν σεξουαλικά.

Οι σχολές κινηματογράφου: Οι σχολές κινηματογράφου κάνουν καλό στη σεξουαλική ζωή: τότε είναι η μόνη περίοδος της ζωής σου που έχεις χρόνο για σεξ. Όταν ξεκινήσεις να κάνεις ταινίες έχεις τόσα πολλιά να ελέγξεις που δεν σου μένει χρόνος για σεξ. Τότε τη θέση του σεξ καταλαμβάνει η δημιουργική συνεργασία.

Το σενάριο: Το πιο σημαντικό είναι το γούστο σου. Εγώ συνεργάζομαι μόνο με φίλους. Ποτέ δεν μ' ενδιαφέρει το σενάριο. Εξάλλου με τον Wong Kar-wai ποτέ δεν υπάρχει σενάριο. Μπορείς να κάνεις μια πολύ κακή ταινία από ένα υπέροχο σενάριο και επίσης μπορείς να κάνεις μια υπέροχη ταινία χωρίς σενάριο. Ορισμένες φορές εργάζομαι και με άλλους σκηνοθέτες εκτός του Wong για να πληρώνω το νοίκι μου (γέλια). Είναι πολύ σημαντικό να συνεργάζεσαι με ανθρώπους που αγαπάς ή στους οποίους χρωστάς κάτι.

Το επαγγελματικό καθήκον: Η δουλειά μου ως κινηματογραφιστής είναι να μετατρέπω τις ιδέες του σκηνοθέτη σε εικόνες. Πρέπει να βρούμε ένα τρόπο να τις δώσουμε τέτοια μορφή που να μην μπορεί να αποδοθεί με άλλο τρόπο: όπως θα την απέδιδε ένας ζωγράφος ή όπως θα αποδιδόταν με λέξεις.

Το ανεξήγητο της τέχνης: Τη μουσική δεν ζητάμε να μας την εξηγήσουν. Γιατί όμως ζητάμε να μας εξηγήσουν μια ταινία; Γιατί να μη συμβαίνει το ίδιο και με τις ταινίες; Ο ή-

λιος δεν εξηγεί τον εαυτό του. Αυτή είναι η μεγάλη πρόκληση σε μια ταινία. Επίσης αισθάνομαι ότι υπάρχει κάποιο είδος πρόκληση σ' αυτή την περίοδο της κινηματογραφικής ιστορίας: το κοινό σήμερα ξέρει περισσότερα. Λόγω του Internet είναι σ' ένα υψηλότερο επίπεδο απ' ότι στο παρελθόν.

Η τεχνική: Για να πετύχεις κάτι πρέπει να έχεις ένα περιβάλλον εργασίας, να έχεις μια σχέση με τους άλλους συντελεστές. Το να εμμένεις στην τεχνική είναι κάτι πολύ επικίνδυνο και αυτό προσπαθώ να το αποφύγω. Γιατί μπορεί να σε ξεγελάσει. Αν δεν έχεις κάτι, η τεχνική δεν μπορεί να σου το προσφέρει.

Η δημιουργία: Στη σκηνή με τους καταρράκτες στο *Ευτυχισμένοι μαζί*, ένας Χόλιγουντιανός σκηνοθέτης θα έλεγε όχι στις σταγόνες του νερού που έπεφταν πάνω στην κάμερα. Θα έβαζαν μάλιστα ένα ειδικό μηχανήμα για να τις διώχνει. Εμείς όμως είπαμε ότι είναι πολύ ωραίες. Ο κινηματογράφος μας στηρίζεται στα λάθη και στο απροσδόκητο.

Το σινεμά: Ξεκίνησα να κάνω ταινίες με μια κάμερα των 8 χιλιοστών, όταν ήμουν 30 χρονών. Αυτό συνέβη κατά τύχη. Τα πράγματα είναι πάντα τόσο απλά και τόσο δύσκολα. Εκδίδω μια σειρά από φωτογραφικά βιβλία, και αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορώ να είμαι σε κάθε φεστιβάλ που με καλούν, δεν μπορώ να διδάσκω σε σχολή. Πρέπει να κάνω ταινίες. Βρίσκομαι όμως εδώ και ελπίζω να έχει δημιουργηθεί σήμερα μεταξύ μας κάποια σύνδεση. Τα έργα μου, οι ταινίες που κάνω είναι ένας άλλος τρόπος να δημιουργείται μεταξύ μας μια τέτοια σύνδεση. Μη με αντιμετωπίζετε ως κάτι περισσότερο ή λιγότερο απ' αυτό. Ο κινηματογράφος ίσως είναι μια υπέροχη τέχνη.

Ψηφιακή τεχνολογία και βλέμμα: Αυτή την εποχή υπάρχουν τόσες πολλές δυνατότητες, τόση ενέργεια στην ψηφιακή τεχνολογία. Όμως αν θέλεις να είσαι καλλιτέχνης τότε δεν παίζουν κανένα ρόλο η κάμερα, τα μηχανήματα, τα εργαστήρια ή το φιλμ. Το μόνο που είναι σημαντικό είναι το βλέμμα. Αυτή είναι η πρόκληση: πώς να μοιραστείς το βλέμμα σου μ' αυτούς που συνεργάζεσαι. Αν είσαι οπερατέρ στο Χόλιγουντ πρέπει να έχεις το βλέμμα κάποιου που ζει στη Μινεσότα, πρέπει να εργάζεσαι με το δικό τους βλέμμα διαφορετικά θα σε απολύσουν.

Το μότο μου είναι: "Ο έρωτας δεν κρατά για πάντα, όμως μπορούμε να τον χτίσουμε μέρα με τη μέρα". Αυτό μου το είπε η Britney Spears.

Το κάπνισμα: Κάποιοι καπνίζουν πάντα σε κάθε ταινία του Wong Kar-wai. Πιστεύω ότι ίσως θα έπρεπε να γίνει μια διδακτορική διατριβή σχετικά με το κάπνισμα στις ταινίες του. Για να είσαι ηθοποιός στις ταινίες του Wong Kar-wai δεν χρειάζεται κάποιος να παίζει, να υποδύεται, αρκεί να καπνίζει. Έχω καταστρέψει τα πνευμόνια μου στα γυρίσματα των ταινιών του -και δεν είμαι καπνιστής.

Κινέζικη ταυτότητα και η Δύση: Ξέρετε τι είναι η «μπανάνα»; Είναι ένας ο όρος που χρησιμοποιείται για κάποιον που απ' έξω είναι κίτρινος και από μέσα λευκός. Εγώ αντίθετα είμαι λευκός από έξω, αλλιά από μέσα μου κίτρινος. Όπως λέω πάσχω από μια δερματική ασθένεια και γι' αυτό ενώ δείχνω λευκός από μέσα μου όμως είμαι κίτρινος.

Το αντίθετο της μπανάνας: Η δυτική τέχνη στηρίζεται στην αντίθεση, στη σύγκρουση. Όλο το Χόλιγουντ στηρίζεται στη σύγκρουση, π.χ. ο Jackie Chan εναντίον μιας μούρης. Το αντίθετο υπάρχει στην ασιατική και στην κινέζικη κουλτούρα: εκεί υπάρχει ο κύκλος, υπάρχει η mandala. Αυτό που υπάρχει στον κινέζικο πολιτισμό δεν είναι η σύγκρουση και η αντίθεση αλλά το πώς θα πετύχουμε την ισορροπία, πώς θα φθάσουμε στην ουσία των πραγμάτων.

Η σχέση με τον Wong Kar-wai: Μιλώ συνήθως περισσότερο απ' ότι ο Wong Kar-wai. Ο Wong Kar-wai είναι μανιώδης καπνιστής. Εγώ από την πλευρά μου πίνω πολύ. Όμως και οι δύο, διαβάζουμε πολύ λογοτεχνία. Άλλωστε, τα περισσότερα από όσα κάνουμε στηρίζονται πιο πολύ στη μουσική και τη λογοτεχνία. Είναι μια πολύ ιδιαίτερη σχέση αυτή που έχουμε.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Η έντονη εκδοτική δραστηριότητα που έχει αναπτύξει το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, πλουτίζοντας τη σύγχρονη ελληνική κινηματογραφική βιβλιογραφία με πολλούς νέους τίτλους, έχει συναντήσει καθολική αποδοχή. Συνεπώς στις επιθυμίες και μεράκι των σινεφίλ, το 44ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσίασε τρεις νέες εκδόσεις με την ευκαιρία των αντίστοιχων αναδρομών στο έργο των τριών σημαντικών δημιουργών της 7ης Τέχνης, το έργο των οποίων παρουσιάστηκε στη φετινή διοργάνωση. Πρόκειται για τις μονογραφίες Wong Kar-wai, Otar Iosseliani και την αφιερωματική έκδοση στον σημαντικό Έλληνα σκηνοθέτη Νίκο Παναγιωτόπουλο.

WONG KAR WAI

Με την ευκαιρία του αφιερώματος στον σπουδαίο νεωτεριστή σκηνοθέτη Wong Kar Wai, το φεστιβάλ εκδίδει τη μονογραφία Wong Kar Wai. Η μονογραφία περιλαμβάνει:

- Μελέτες και προσεγγίσεις πάνω στη ζωή και το έργο του σκηνοθέτη από αναλυτές και θεωρητικούς του κινηματογράφου
- Αποσπάσματα από συνεντεύξεις του
- Ένα εξαιρετικό κείμενο του Christopher Doyle, διευθυντή φωτογραφίας του σκηνοθέτη, γραμμένο ειδικά για την έκδοση του Φεστιβάλ, το οποίο αναφέρεται στη νέα ταινία τους που γυρίζεται αυτή την στιγμή
- Διεξοδική φιλμογραφία και εργογραφία με τις υποθέσεις των ταινιών του, σκόλια, ζενερικ και κριτικές αναλύσεις
- Πλούσιο φωτογραφικό υλικό
- Φωτογραφίες των κολλάζ του Christopher Doyle, εμπνευσμένα από την κινηματογραφική του συνεργασία με τον Wong Kar Wai
- Αναλυτική βιογραφία με όλους τους σταθμούς του έργου του.

Εκδόσεις: ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗΣ. Επιμέλεια: Μιχάλης Δημόπουλος, Δημήτρης Μπάμπας

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το 44ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης με την ευκαιρία του αφιερώματος με 11 ταινίες στο σημαντικό Έλληνα δημιουργό Νίκο Παναγιωτόπουλο πραγματοποιεί μια έκδοση, η οποία περιλαμβάνει:

- Εισαγωγικές προσεγγίσεις από τον συγγραφέα Γιάννη Σολδάτο, τον διευθυντή του ΦΚΘ κ. Μιχάλη Δημόπουλο και τον Πρόεδρό του κ. Θεόδωρο Αγγελόπουλο
- Κείμενα και θεωρητικές προσεγγίσεις πάνω στο έργο του σκηνοθέτη
- Φωτογραφικό υλικό από ταινίες και γυρίσματα
- Άρθρα από δημοσιεύματα για το έργο του σκηνοθέτη
- Αποσπάσματα και κείμενα πάνω στο έργο του δημιουργού

Εκδόσεις: ΑΓΟΚΕΡΩΣ. Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Σύνταξη - Επιμέλεια: Γιάννης Σολδάτος

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Ο επίσημος Κατάλογος του 44ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει όλο το πρόγραμμα της διοργάνωσης. Πιο συγκεκριμένα περιλαμβάνει σε ελληνικά και αγγλικά:

- Κατάλογο με τις ταινίες όλων των τμημάτων, συνόψεις, ζενερικ, βιογραφικά σκηνοθετών και φιλμογραφία τους
- Εισαγωγικά σημειώματα με την παρουσίαση του κάθε προγράμματος
- Πληροφορίες για τις Παράλληλες Εκδηλώσεις και Προγράμματα, τις Περιφερειακές Εκδηλώσεις, τις εκδόσεις
- Πλούσιο φωτογραφικό υλικό από όλες τις ταινίες, τους σκηνοθέτες.

Εκδόσεις: Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Σύνταξη - Συντονισμός ύλης: Μαίρη Κιτρονέφ. Επιμέλεια: Αχιλλέας Κυριακίδης

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ:
<http://www.filmfestival.gr/olympion/bookstore.htm>

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ESPACE

ΝΕΟ RENAULT ESPACE. ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ* ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ.

Αξεπέραστη αισθητική. Ασύγκριτη πολυτέλεια.

Νέο Renault Espace, μοναδικός συνδυασμός πολυτέλειας, άνεσης και ασφάλειας. Κορυφαίος σχεδιασμός, που εξασφαλίζει άριστη οδική συμπεριφορά και αξεπέραστη αίσθηση ηρεμίας για επτά επιβάτες. Με νέα θέση οδήγησης και αναπαυτικά καθίσματα που αγκαλιάζουν το σώμα, κάθε διαδρομή γίνεται και μια ξεχωριστή ταξιδιωτική εμπειρία.

Νέο Renault Espace.
Γιατί πάνω από όλα η οδήγηση
είναι απόλαυση!

* ανώτατη διάκριση στα crash tests του Euro NCAP, με τη μεγαλύτερη βαθμολογία που δόθηκε ποτέ σε αυτοκίνητο

www.renault.gr

Η Renault συνιστά elf

SENSE INTEGRATED

2.0lt Turbo 165hp: Εκπομπές CO₂ (gr/km): 232 - Κατανάλωση (lt/km) Εντός πόλης: 12,9 Εκτός πόλης: 7,9 Μεικτός κύκλος: 9,7